

Familieperikelen

Je eigen gelijk voorop stellen of vergeven.

Bij iedereen, in elk gezin/relatie zijn wel eens strubbelingen. "Sorry" zeggen, is een must. De kinderen krijgen dat — die emotieregulatie — als voorbeeld mee van ouders als het goed is.

Hiermee is de map van strubbelingen dicht; vergeten en 'zand' er over.

Nu kan er een nieuwe start worden gemaakt.

"Starten maar." zegt Colette de Bruin, van "Geef me de 5".

Dikwijls ontstaat de wrijving door de rigiditeit van betrokkenen. De rigide opstelling komt veelal weer door de autistische eerlijkheid. Als je meent gelijk te hebben dan drijf je dat te lang door. Typisch autistisch. Maar de consequenties kunnen heel groot zijn en dat wil je vast niet.

Voorbeelden uit de praktijk:

Een vrouw mist het contact met haar beide kinderen heel erg en de kinderen missen haar. Alle partijen vonden vroeger een keer dat ze zelf gelijk hadden (en de ander dus niet.) Het ging maar om een kleinigheid.

Een man is heel erg ziekelijk en ligt op bed waar af en toe een verzorger hem komt verplegen. Triest voor allen is, dat zijn kinderen zelfs met feestdagen hem geen bezoek brengen. En ze voelen zich allemaal alleen ... ze missen elkaar toch.

Een andere man is opgenomen in een verpleegtehuis en ziet niet in dat, door zijn opstelling de kinderen afstand van hem houden. Zij huldigen hun eigen waarheid. Eenzaamheid is zijn lot. En de kinderen missen hun vader ook.

Juist binnen de familie (en/of relatie) is een flexibele houding wenselijk. Geef een knuffel en zeg dat het weer goed is. Heb er respect voor, dat de ander een andere opvatting kan hebben en praat niet meer over het verschil van mening. Je houdt toch van elkaar!

Mar Wanrooij, 4-1-2017